

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Dansk lærerforening/Skov, cop. 1982, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012812877856.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

Hun sad endnu i stille Nydelse af sin genvundne Sjælefred, da Lindal pludselig kom ind, og løb ud paa Balkonen til hende. Han knælede for hende, omslyngede hende med sine Arme, og kunde næppe tale. »O min Sophie!« raabte han endelig: »Jeg véd alt. Jeg takker dig! Jeg kunde ikke oppebie Dagen, for at ile til dig og kaste mig for dine Fødder. Kan du tilgive mig al min Uret, al min tilsyneladende Kulde? Ak! Himlen véd, jeg er straffet for den, thi i lang Tid har jeg tilbød dig, uden at turde nærme mig til dig. Stød mig ikke fra dig! Fortryd ikke at have forenet dig med mig! Sørg ikke derover! Jeg véd nok, at jeg ikke er saa elskværdig som Sardes, 181

men jeg er ligesaa forelsket og langt mere gennemtrængt af Følelsen af dit høje Værd, end han eller nogen anden kan være.« - Sophie omfavnede sin Mand, vædede ham med sine Taarer, og søgte at berolige ham med de kærligste Ord. De betroede hinanden paa begge Sider alt hvad der var foregaaet, saavel i dem selv, som omkring dem. De udøste alle deres Tanker for hinanden, og gyste begge ved at erfare, i hvilket Haar Skæbnens Sværd havde hængt over deres Hoveder. »Min Sophie!« sagde Lindal: »Du har hævet mig til en Lyksalighed, jeg aldrig tilforn har kendt. Hvad skal jeg dog gøre, for at glæde og behage dig? Paa Vejen hertil tænkte jeg paa, at en lille Rejse maaske kunde adsprede og opmuntre dig. Lad os selv følge Caroline og hendes Børn til Hamborg, og tage vor lille Anton med, det forstaar sig; ellers véd jeg nok, du kan ikke være tilfreds.« - Sophie takkede ham, og fortalte det Løfte, hun havde gjort Caroline i Henseende til dennes Søn. Derpaa sagde hun: »Da du er saa god imod mig, saa har jeg endnu noget at bede dig om. Ferdinand er tungsindig, det tror jeg vist; han sørger sikkert over Annettes Tab. Tilbyd ham Penge til en Udenlandsrejse paa nogle Maaneder. Du har jo halvvejs været ham i Faders Sted; af dig kan han modtage en saadan Tjeneste. Lad ham følge Sardes til England og Frankrig. Lad de to Venner rejse sammen! Og endnu et: Jeg véd din ædelmodige Hensigt med Klostergaarden, men jeg kommer til at hade og afsky dette skønne Sted, dersom jeg skal se det 182 med den Tanke, at jeg muligvis engang med bitre Taarer og sønderrevet Hjerte skal drage derind. Lad mig forsone mig med det, ved at se vor Broder bebo det. Giv ham dette Gods i Forpagtning, som jeg engang bad dig om, og som du afslog mig, uden at jeg anede Grunden til din kærlige Vilje.« - »Ja min Sophie!« sagde Lindal: »som du vil, skal det være. Hvorledes skulde jeg kunne afslaa dig, hvad du begærer med saadanne Ord, med saadan en Stemme, og med saadanne Øjne?«